

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa B. Z.
przeciwko Sądowi Okręgowemu w G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w E.
z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w E., wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019 r., oddalił apelację B.Z. od wyroku Sądu Rejonowego w E. z dnia 20 listopada 2018 r., mocą którego oddalono jej powództwo o zasądzenie od pozwanego Sądu Okręgowego w G. kwoty 24.215,45 zł.

W sprawie ustalono, że B. Z. w dniu 22 listopada 1984 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w G. Po okresie asesury wykonywała pracę sędziego Sądu Rejonowego. W dniu 8 maja 2001 r. powódka otrzymała nominację na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w G. Poczynając od dnia 1 stycznia 2009 r., pozwany ustalił powódce wynagrodzenie w piątej stawce. Na dzień 1 stycznia 2009 r. powódka miała staż na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w wymiarze 7 lat, 7 miesięcy i 25 dni (liczony od 8 stycznia 2001 r.), a

ogólny 24 lata, 1 miesiąc i 10 dni (liczony od 22 listopada 1984 r.). Od dnia 8 maja 2011 r. pozwany ustalił powódce wynagrodzenie w szóstej stawce.

Tożsame, co do podstawy materialnoprawnej, jak wytoczone w niniejszym postępowaniu, powództwo o zapłatę różnicy w wynagrodzeniu i jego pochodnych z powodu ustalenia przez pozwanego nieprawidłowej stawki wynagrodzenia, zostało przez powódkę wytoczone przed Sądem Rejonowym w S. (pozew z 25 marca 2014 r., V P [...]). Powództwo to dotyczyło jedynie wcześniejszego okresu aniżeli przedmiotowe. W powyższej sprawie wyrokiem z 18 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w S. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 16.543,43 zł. Prawomocnym wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r., Sąd Okręgowy w S., po rozpoznaniu apelacji pozwanego, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. i oddalił powództwo w całości. Od powyższego prawomocnego wyroku powódka wniosła skargę kasacyjną. Sąd Najwyższy postanowieniem z 24 stycznia 2017 r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (II PK 38/16).

Skargę kasacyjną wniosła powódka, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła istnieniem potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów w odniesieniu do art. 91 § 1 i art. 91a § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070) w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy- Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459) w związku z art. 10 ust. 1-4 tej ustawy oraz art. 10 ust. 2 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 56, poz. 459).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Powołanie się w ramach przesłanek przedsądu na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym

orzecnictwie oraz przedstawienia, na czym polegają związane z nimi wątpliwości, lub też opisanie rozbieżności występujących na tym tle w orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., I CSK 691/14, LEX nr 1678062). Bez wyjaśnienia i wykazania, jakie wątpliwości interpretacyjne pojawiają się w związku z wykładnią wskazanych przepisów, Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (tak np. w postanowieniu Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Na tle tej problematyki - zasady liczenia stażu służby sędziowskiej dla potrzeb określenia właściwej stawki wynagrodzenia sędziego - wypowiedział się już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2017 r. (II PK 38/16) oraz w wyroku z dnia 20 października 2015 r., III PK 107/14 (LEX nr 1813460), jak również w postanowieniu z dnia 3 listopada 2015 r., III PZP 6/15 (LEX nr 1977934). Kierunek tych wypowiedzi niweczy siłę argumentów zawartych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W związku z tym zwięźle należy przypomnieć, że upływ kolejnych lat stażu służby sędziowskiej, o którym stanowi art. 91a § 3 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, należy liczyć nie od dnia 1 stycznia 2009 r., lecz od daty objęcia przez sędziego stanowiska w danym sądzie. Zatem sędzia, który pełnił urząd (pozostawał w służbie) w dniu 1 stycznia 2009 r., mógł uzyskać stawkę awansu płacowego bezpośrednio wyższą niż wynikająca z art. 10 ustawy nowelizującej nie wcześniej niż po upływie 10 lat pracy na stanowisku sędziowskim, które zajmował tego dnia. Kolejny awans płacowy w jego przypadku mógł mieć miejsce dopiero po upływie następnych (kolejnych) 5 lat służby. Ta reguła zachowuje aktualność aż do czasu, gdy sędzia pełniący służbę na tym samym stanowisku (np. sędziego sądu okręgowego) uzyska prawo do wynagrodzenia w maksymalnej stawce przewidzianej dla danego stanowiska sędziowskiego (w przypadku sędziego sądu okręgowego jest to stawka ósma). To stwierdzenie

jest logiczną konsekwencją zasady, w myśl której sędzia legitymujący się dłuższym stażem na stanowisku sędziego sądu okręgowego nie może otrzymywać wynagrodzenia zasadniczego w wysokości niższej niż sędzia tego samego sądu posiadający krótszy staż stanowiskowy.

Określenie wysokości wynagrodzenia sędziów w oparciu o powyższe reguły, które wynikają z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa, jest prawidłowe i dlatego - w zestawieniu z ewentualnie niesłusznie „zawyżonymi” wynagrodzeniami sędziów legitymujących się krótszym stażem stanowiskowym - nie stanowi przejawu dyskryminacji płacowej ani naruszenia zasady równego traktowania sędziów w danym sądzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III PK 87/13, OSNP 2015 nr 7, poz. 90 oraz wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 6 września 2013 r., VIII Pa 2313, LEX nr 1718970). Dodać przy tym można, że w sytuacji, gdy prawidłowe (tzn. zgodne z regułami u.s.p.) różnicowanie sędziowskich wynagrodzeń zasadniczych - w przypadku sędziów sprawujących urząd w sądach tego samego szczebla - nie zostało oparte (wyłącznie) na kryterium wieku (nie odbywa się według zasady „im starszy wiekiem sędzia, tym wyższa płaca zasadnicza”), to takie zasady wynagradzania sędziów nie naruszają prawa unijnego, a w szczególności art. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 9 września 2015 r. w sprawie C-20/13, Daniel Unland przeciwko Landowi Berlin, LEX nr 1785716).

Sumując powyższe uwagi, skarżący nie wykazał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., co obliguje do wydania postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).